

Lord Raffles

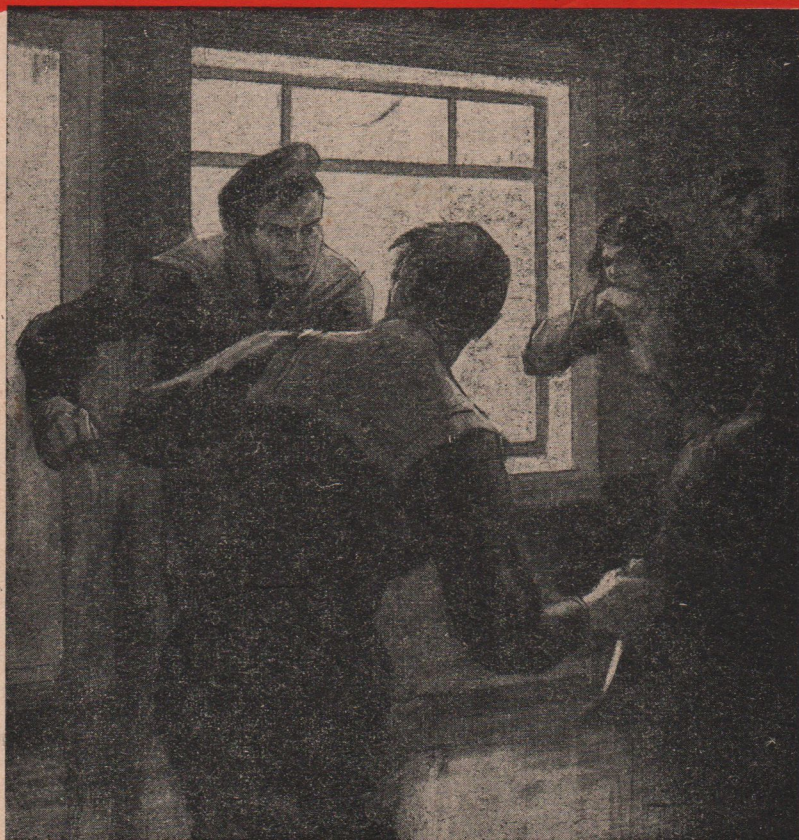
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE RODE MARKIEZIN

N° 2714

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE RODE MARKIEZIN

HOOFDSTUK I.

EEN KRANTENBERICHT

Omstreeks drie uur in de middag van een prachtige dag in het begin van de lente, was het, zoals meestal omstreeks dat uur, tamelijk stil in de grote conversatiezaal van de Windsor Club, die gehuisvest was in het gebouw aan de Oxford Street in Londen.

Er waren die middag verscheidene belangrijke sportwedstrijden en een groot aantal leden was daarheen gegaan, terwijl anderen er de voorkeur aan hadden gegeven een roeltocht op de Theems te maken, of met hun auto een rit te maken in de omgeving.

Bij een van de grote openslaande ramen zaten, in gemakkelijke stoelen, twee heren tegenover elkaar, die nu en dan enkele opmerkingen met elkaar hadden gewisseld, op een half gefluisterde toon, om de overige leden, die allemaal in de bestudering van een of ander blad verdiept waren, niet te storen.

De oudste van hen kon ongeveer veertig jaar zijn, te oordelen naar de kleur, die zijn haar bij de slapen had aangenomen.

Voor de rest was het zwart en glanzend en het stak eigenaardig af bij de grote, grijze, doordringende ogen.

Het scherp getekende gezicht vertoonde krachtige trekken, die spraken van een ontembare wilskracht en een stoutmoedigheid, die aan roekeloosheid grensde.

De leden, die er nu aanwezig waren, kenden hem niet anders dan als Lord William Aberdeen, de Vice-Voorzitter van de Club en zij zouden waarschijnlijk vreemd hebben opgekeken en met een ongelovig lachje het hoofd hebben geschud, als men hun was komen vertellen, dat deze man niemand anders was dan de langgezochte John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de stoutmoedige avonturier, op wiens hoofd Scotland Yard een premie van 100 pond Sterling had uitgelooft.

Dat was al enige jaren geleden, maar de kassier van het hoofdbureau van politie was nog altijd niet verplicht geweest dit bedrag uit te betalen; wel was men er in de loop van de jaren een paar keer in geslaagd, de geheimzinnige Onbekende te arresteren, maar die vreugde was altijd van korte duur geweest.

Raffles had altijd weer weten te ontkomen en dat door middelen, die hem, zelfs volgens zijn vijanden, stempelden tot een genie.

Enige jaren geleden was Raffles op de schitterende inval gekomen, zich als Lord William Aberdeen te vestigen, voorzien van voortreffelijke papieren, die hij op de een of andere manier te pakken had gekregen; hij had een groot huis gekocht in de Cromwell Street en tot dusverre had nog niemand aan zijn identiteit durven twifelen.

De jongeman, die tegenover hem zat en die heel wat jonger was, heette Charles Brand en in het dagelijkse leven vervulde hij de functie van sekretaris van zijn Lordschap.

De jongeman was goed gebouwd, had helderblauwe ogen, en dik, blond haar.

De beide mannen hadden al een uur tegenover elkaar gezeten, nu en dan kijkend naar het drukke gewoel in de Oxford Street, waar het op dat uur van de dag bijna levensgevaarlijk was, wegens het grote aantal auto's en bussen en dan weer hadden zij hun krant gepakt, die hun net door een van de bedienden was gebracht.

Brand had weer naar buiten gekeken en keek toen naar Raffles, die zo juist met moeite een geeuw onderdrukt had.

— Je schijnt je niet bepaald te amuseren? zei hij glimlachend.

— De zaak is dat ik mij gruwelijk verveel, Charles, antwoordde Raffles zacht. Ik heb een gevoel, alsof wij al midden in de komkommertijd zitten en daar zijn wij toch nog maanden van. Het is erg stil in Londen, er gebeurt niets, adel én de rij-

ke kooplieden zijn al naar hun landgoederen getrokken, het Lagerhuis is op reces gegaan, half Londen is leeggelopen alsof het al zomer was. Men kan de terugslag van dat alles vinden in de inhoud van de dagbladen. De « Times » is nog eens zo deftig als anders en de redakties van de gele pers, die hoofdzakelijk van sensatie moet bestaan, zitten met de handen in het haar. Zij hebben een prachtige kluiſ gehad aan de zaak van de kisten met goud van de Bank van Engeland, waarvan ik er twee in mijn bezit heb en die kluiſ hebben zij totaal afgeknaagd; zelfs een uitgehongerde straathond zou er niets meer aan hebben. En daarna werd het volkomen stil.

— N em mij niet kwalijk, Edward, maar je kunt toch moeilijk voor het plezier van de redactie van de « Daily Express » en consorten, maar direkt weer een nieuw avontuur op stapel gaan zetten. Zij hebben echt niet over je te klagen. Je hebt ze met de geschiedenis van onze duikboot en van de beroving van de trein, met de goudzending door de bandieten van de Bende der Raven wel bijna twee weken van stof voorzien. Er zijn er werkelijk niet veel, die je dat kunnen nazeggen.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Ik zou er bijna toe komen, alleen al voor het krantenlezend publiek weer aan het werk te gaan, want, werkelijk, mijn zenuwen hebben meer te lijden onder dit nietsdoen, dan ze met mogelijkheid te verduren zouden hebben, als ik mijn hersens moest gebruiken. En niets in de bladen. Geen fingerwijzing, geen kleine wenk, geen gegeven, absoluut

niets.

Hij sloeg zuchtend een blad om van de « Times », die hij had gepakt en las verder.

Toen Brand een minuut of tien later weer opkeek, zag hij Raffles met gesloten ogen in zijn stoel zitten.

— Slaap je? vroeg de jongeman op zachte toon, terwijl hij zich een stukje naar Raffles voorover boog.

— Nee, ik denk, antwoordde Raffles, zonder echter van houding te veranderen.

— En mag ik weten waarover?

— Hierover, antwoordde Raffles, terwijl hij Brand de « Times » overhandigde en zijn wijsvinger hield bij een klein berichtje, maar nog altijd waren zijn ogen dicht, en een fijne rimpel boven de neusvleugel vertelde Brand dat de Gentleman-Inbreker op dat ogenblik ingespannen nadacht.

Brand had het blad aangenomen en las nu het volgende korte bericht:

De Communistische Missie naar Rome

Naar onze correspondent te Rome ons seint, wordt daar binnen enkele dagen een uit vijf leden bestaande commissie uit Moskou verwacht, die opdracht heeft, pogingen aan te wenden, om de handelsbetrekkingen met Italië, die geruime tijd verwaarloosd zijn, weer aan te knopen.

Op dit ogenblik bevindt deze missie zich op de doorreis te Boekarest.

Zij zal daar waarschijnlijk een paar dagen blijven, om vervolgens naar Rome door te reizen.

Brand las het kleine bericht twee keer over en keek toen verbaasd

naar het gezicht van John Raffles.

Deze was iets gaan verzitten en keek Brand tussen zijn half geopen-de oogleden glimlachend aan.

— Vindt je het niet Interessant ? vroeg Raffles.

— Als je de waarheid wilt weten, nee, ik vind het echt niet interessant. Of Moskou er al of niet in slaagt, de handelsbetrekkingen met Italië weer aan te knopen, laat mij volkomen onverschillig. En ik had mij ook niet kunnen voorstellen dat het jouw belangstelling zou opwekken.

— O, die handelsbetrekkingen zelf interesseren mij niet, kwam Raffles schouderophalend. Maar er zit meer aan de zaak vast. Die Missies komen dikwijls een ander land binnen met schijnbaar volkomen onschuldige bedoelingen en alleen maar gedreven door de wens, hun land van dienst te zijn, door de commerciële betrekkingen met de andere landen weer te herstellen. Maar tegelijkertijd hebben zij een geheime zending, die zij wel niet zullen toegeven : zij willen propaganda maken voor hun beginselen en eens goed rondneuzen, lees spionneren, in het land waar zij heen gaan. En dergelijke activiteit kost nu eenmaal bijzonder veel geld.

— Ah ! Nu begrijp ik waar je heen wilt, antwoordde Brand, terwijl zijn ogen begonnen te schitteren. Je wilt zeggen, dat die lui in de meeste gevallen voorzien zijn van heel veel geld.

— Geld niet, kostbaarheden wel ! antwoordde Raffles zacht.

— En mogen die dan zo maar in Italië worden ingevoerd ? vroeg Brand verwonderd.

— Nee, dat mag zeker niet. Maar die Russen zijn sluw, zij reizen onder een officiële dekmantel, zij worden beschermd door het officiële waas, waarin de Missie gehuld is, zij zijn allemaal in het bezit van een diplomatiek paspoort en zij weten dus, dat hun bagage niet onderzocht zal worden.

— En wat is nu je plan ? Want ik begrijp wel dat je mij dat berichtje met een bepaalde opzet hebt laten lezen, hernam Brand.

— Zo is het inderdaad. Mij lijkt de gelegenheid te mooi om haar ongebruikt voorbij te laten gaan. Lieve hemel, ik ben er haast van overtuigd, dat ik met het goud en die juwelen heel wat beters zal kunnen doen dan die vijf afgezanten van het Kremlin, die het laten voorkomen, alsof zij naar Rome zijn getrokken om daar opnieuw handelsbetrekkingen aan te knopen. Zeker, zij zullen dat wel doen, maar het is niet hun hoofddoel, wees daar maar van overtuigd.

— Geloof je, dat het gemakkelijk zal zijn, hen een deel van hun kostbaarheden lichter te maken, wel te verstaan, als zij die inderdaad bij zich hebben, zoals jij gelooft ?

— Ik vermoed dat het heel gemakkelijk zal gaan, Charles, antwoordde Raffles. Wij zullen dan echter, snel op reis moeten gaan, om in Rome de nodige voorbereidende maatregelen te treffen.

— Op welke manier denk je te reizen ?

— Wij zullen als toeristen gaan.

— Onze passen ?

— O, die zullen de minste moeilijkheid opleveren. Eventueel kan ik die morgen al kant en klaar krijgen.

— Wij nemen dus Henderson, onze brave chauffeur mee?

— Ongetwijfeld. Onze reus zal ons misschien van dienst kunnen zijn.

Hij keek op zijn horloge en zei:

— Wij zullen thuis eten en kunnen dus op ons gemak onze plannen

uitwerken. Het is een gunstige omstandigheid, dat ik in Rome een klein huis bezit, waar wij onze intrek kunnen nemen en waar in een geheime bergplaats een groot aantal kleren, pruiken en baarden zijn opgeslagen. Dat bespaart ons de moeite die dingen zelf te moeten meenemen.

HOOFDSTUK II.

NAAR ROME

En nauwelijks had Raffles de nodige papieren in handen of de vrienden vertrokken.

Ook de weinige deviezen, die hij nu mocht nemen, waren geen bezwaar. Raffles kon ten alle tijden trekken op een bank in Rome, waar een groot deposito, al jaren geleden, door hem gestort was.

Zij hadden hun koffers al gepakt, die achter op de grote Rolls Royce werden gebonden en zij hoefden nu niets anders te doen, dan in de wagen te stappen, die bestuurd werd door James Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles, die hen al bij tal van avonturen vergezeld had.

Daar de reizigers beslist geen haast hadden, besloten zij de nacht in Parijs te blijven.

Toen de beide mannen, de volgende ochtend opstonden, was de zon pas opgekomen en alles beloofde een heerlijke dag.

Van Parijs zou de weg lopen over Auxerre en Lyon, om vandaar Tu-

rijn te bereiken, enige tientallen kilometers voorbij de Italiaanse grens.

In Lyon werd gestopt om er te lunchen en te tanken.

Henderson besteedde het opont-houd om de banden eens goed na te zien, maar hij ontdekte dat alles prima in orde was en hij wist ook wel dat zij het de reis zouden uit-houden.

Om drie uur in de namiddag reed men verder en om zes uur werd de Italiaanse grens, na een geweldige klimpartij, bij het stadje Susa, bereikt, nadat de wagen door een van de passen van de Mont Cénis was gereden.

Het onderzoek van de bagage hield tamelijk lang op, daar de douanebeambten nogal te streng bleken te zijn.

Raffles had ook een driehonderd lires te betalen, alleen om een paar honderd sigaretten te mogen invoeren.

Het was bij negenen, toen de wa-

gen, nu door Raffles bestuurd, eindelijk stilstond voor het Hotel des Anglais in Turijn, waar Raffles al telegrafisch kamers besteld had.

Tamelijk vermoeid en bestoven bestormden de reizigers dadelijk 'n badkamer en na zich verfrist te hebben, gingen zij naar de grote eetzaal, waar zij dineerden.

Om half elf al zochten zij hun bedden op, om ook de volgende dag vroeg weer verder te kunnen gaan.

De reis leverde verder weinig merkwaardigheden op, tenminste wanneer de tocht door Italië zelf niet als iets bijzonders moest worden aangemerkt.

Raffles had zo snel mogelijk de brede verkeersweg opgezocht, die honderden kilometers ver door de provincies Ligurië en Toscana de kust van de Middellandse Zee volgt, ongeveer evenwijdig met de spoorlijn.

Zo deed de auto achtereenvolgens Genua, La Spezia, Piza, Livorno en Orbetella aan, om eindelijk omstreeks vier uur in de middag Rome, de Eeuwige Stad, te bereiken.

Raffles had het doel van zijn reis bereikt.

Ook hier had hij kamers besteld en wel in het Splendid Hotel, dat ondanks zijn Engelse naam, maar weinig door Britten, maar daarentegen veel door Fransen en Zwitsers werd bezocht.

Het eerste wat Raffles deed, was, zich op de hoogte stellen van de zaak, die hem hierheen had gebracht.

Hij kocht aan een kiosk de laatste verschenen nummers van « La Sera », de « Messagero » en « Il popolo Romano », en vond in deze bladen al

spoedig een bericht aangaande de komst van de Russische missie.

De vijf afgezanten werden de volgende dag al verwacht en zij zouden hun intrek nemen in het Hotel du Continent.

Eigenaardig was het verschil in de toon, die de drie bladen aansloegen bij de eenvoudige vermelding van dit feit.

« Il popolo », het orgaan van de meest links sociaal democraten, was blijkbaar erg verheugd over de komst van de Missie, terwijl de « Messagero » een ironische toon aansloeg en haar verbazing te kennen gaf, dat de Russische communisten nu de hulp schenen nodig te hebben van dezelfde regering, die zij nog niet lang geleden onder een stortvloed van scheldwoorden bedolven had.

Raffles had dus alle tijd, de nodige voorbereidingen te treffen.

Hij gaf de hotelhouder 's avonds te verstaan, dat hij met zijn sekretaris de volgende dag een grote toer in de omtrek ging maken, maar inderdaad ging hij met Brand en Henderson naar het kleine huis, dat hij al jaren geleden gekocht had, en dat stond aan de Via Apla, niet ver van het Coliseum.

Het huis had maar een verdieping en telde niet meer dan drie kamers, maar in de enige kamer op de tweede verdieping bevond zich de geheime bergplaats achter een loze muur en daar vond Raffles tot zijn grote vreugde zijn hele voorraad kleren terug, op dezelfde plaats en blijkbaar onaangeroerd.

Ook de dozen met de pruiken en baarden waren in een uitstekende toestand.

Zodra Raffles zich hiervan overtuigd had, wendde hij zich glimlachend tot Brand en zei :

— Lord William Aberdeen en zijn sekretaris verdwijnen tijdelijk van het toneel ; zij maken plaats voor Lord Twitchell en Sir George Wakefield, twee rijke Engelse edellieden, die hier voor hun plezier wat rondtoeren.

— En zullen wij hier blijven wonen ?

— Natuurlijk slaan wij onze tenten in het Hotel du Continent op, in de onmiddellijke nabijheid van onze Russische vrienden. Het zal nodig zijn, om hun gangen zo nauwkeurig mogelijk na te gaan en daarom zullen wij het zonder baarden of snorren doen als wij daar onze intrek nemen, om wanneer het nodig mocht blijken, snel zo 'n mannelijk sieraad te kunnen omhangen, wanneer de omstandigheden dit vereisen en wij de Russische Missieleden moeten volgen zonder dat het opvalt. Het zal zaak zijn, voortdurend met zo 'n uitrusting op zak te lopen.

— En Henderson, wat doen wij met hem ?

— Hij zal zich voorlopig afzijdig moeten houden, want zijn afmeting zou hem misschien een beetje te veel in de gaten doen lopen. Wij zullen een kamer voor hem huren in een pension, dat ik tegenover ons hotel heb gezien, toen wij er net langs reden en dat zo dicht bij ligt, dat wij elkaar in de gaten kunnen houden. Dit is vooral nuttig, wanneer wij elkaar seinen zullen moeten geven.

Onder het spreken had Raffles zijn bovenkleding al uitgedaan en

die zorgvuldig weggeborgen.

Hij verwisselde ze tegen een heel ander pak, grijs geruit, trok een paar lichtbruine schoenen aan, zocht een van de lege koffers uit, die zich in de bergplaats bevonden en begon dit te pakken met het linnengoed, de overhemden, dassen en zo meer, waarvan de bewaarplaats rijkelijk voorzien was.

Brand volgde zijn voorbeeld en het zou nu net lijken alsof de beide Engelsen regelrecht uit Londen aankwamen.

Wat hun gezicht betreft, zij lieten het door een paar kleine kunstgrepen zo 'n verandering ondergaan, dat het al erg moeilijk zou zijn, in de heren Twitchell en Wakefield, Lord William Aberdeen en zijn sekretaris te herkennen.

Raffles was wel vijftien jaar jonger geworden, Brand daarentegen minstens twintig jaar ouder.

Raffles had schoenen aangetrokken met dikke zolen, Brand daarentegen normale, zodat het verschil in lengte nog duidelijker in het oog sprong.

Zodra Raffles zich verkleed had, snuffelde hij in de geheime la van een eenvoudig schrijfbureau, dat in een van de kamers gelijkvloers stond en had er al gauw een aantal papieren, gedrukte documenten en aanbevelingsbrieven uitgehaald, die hij een ogenblik glimlachend bekeek, er enige van aan Brand gaf en de andere in zijn eigen portefeuille stak, na deze zorgvuldig geledigd te hebben van de papieren, die zij bevatte.

Dit waren van die handgrepen, die Raffles door de gewoonte tot een tweede natuur waren geworden en

die hij nooit vergat, tenzij omstandigheden hem daartoe dwongen.

Toen dit alles gedaan was, wees het horloge van Raffles elf uur aan.

Het ogenblik om te handelen was aangebroken, want nog dezelfde avond, misschien al 's middags, zouden de afgevaardigden hun opwachting in het hotel komen maken.

Nu was het nog zaak, voor een snelle auto te zorgen, maar dat zou in een stad als Rome niet moeilijk zijn.

Zij gingen eerst hun eigen wagen in een grote garage, dicht in de buurt van het huis aan de Via Apia onderbrengen, en zochten toen een verhuurinrichting op, juist aan het andere einde van de stad gelegen, waar Raffles een goede, snelle auto uitzocht, de borgsom betaalde, zijn reu in ontvangst nam en met zijn beide metgezellen wegreed.

Nu werden de in het huis achtergelaten koffers gehaald, men reed een uur rond over de stoffige landwegen en toen, om half twee in de middag, de portier van het Hotel du Continent de zwaarbestoven wagen voor het terras zag stoppen en de reizigers waren uitgestapt, kon hij niet anders denken of de auto had een lange rit achter de rug.

Dadelijk schoot een kelner toe,

die de koffers overnam, terwijl de zogenaamde lord Twitchell en Sir George Wakelfield naar het kantoor-tje van de gerant gingen, om daar hun namen op het vreemdelingenregister in te schrijven en zich hun kamer te laten aanwijzen.

Raffles had wel een poging aangewend, om er achter te komen, waar de vijf Russen logeerden, maar daar was hij niet in kunnen slagen.

Hij nam zich echter voor, direkt andere kamers te vragen, wanneer de omstandigheden dit wenselijk mochten maken.

De kamers, die men hen had aangewezen, bleken op de vierde verdieping van het hotel te liggen, dat er totaal vijf telde, buiten de zolders gerekend, waar een groot deel van het inwonend personeel zijn slaapkamers had.

De kelner ging Raffles en Brand voor naar hun kamers, waarbij van de lift gebruik werd gemaakt en de portier grijs slachte, hij had de rijke Engelsen al gauw getaxeerd.

Wat Henderson betreft, hij was dadelijk met de auto weer weggereeden en had hem neergezet in de garage van het hotel, waarop hij zelf, naar het scheen, spoorloos verdwenen was ...

HOOFDSTUK III.

DE DAME IN HET ROOD

De twee vrienden hadden zich al gauw opgefrist door een bad en waren vervolgens weer naar hun ka-

mers gegaan, die door een verbindingsdeur met elkaar in verbinding stonden.

Bovendien beschikten zij beiden over een kleine zitkamer, want Raffles had wel begrepen, dat hij de indruk moest wekken van een schatrijke Brit, bij wie het op enige duizenden lires meer of minder niet aankwam.

— Waar zullen wij vandaag dineren, Edward? vroeg Brand zacht, bezig met het vijlen van zijn nagels, waaraan hij steeds bijzondere zorg placht te besteden en terwijl hij de slaapkamer van Raffles binnentrad.

— Hier, Charles. Wij moeten de omgeving eens goed opnemen, en, als een legeraanvoerder, die een veldslag gaat wagen, het terrein van de strijd in ogenschouw nemen.

— Moesten wij eigenlijk geen smoking aantrekken?

— O, dat is hier beslist niet vereist. Als je haar maar goed zit en je er verder verzorgd uitziet, is het hier in deze toeristenstad wel geoorloofd, zelfs in een gewoon reiscostuum aan de table d'hôte te verschijnen. Ben je klaar?

— Ik ben tot je dienst.

— Laten wij dan maar beneden gaan; het loopt naar halfzeven en ik geloof, dat mijn maag aanstalten maakt om te gaan knorren.

De beide vrienden legden de laatste hand aan hun toilet, verlieten daarop hun kamers, waarvan zij de deur sloten, namen de lift en daalden af naar de hall, waaraan de grote eetzaal grensde.

Zij waren de grote hall ongeveer half overgestoken, toen zij even hun schreden moesten inhouden, om een paar gasten niet ondersteboven te lopen, die net uit een zijdeur waren gekomen.

Het waren een man en een vrouw.

De man was zeker al heel oud, met diep gebogen rug, de blik van de waterige ogen naar de grond gericht en met een spierwitte baard, die hem tot ver op de borst hing en een krans van witte lokken, die zijn overigens kale schedel omringden en op zijn kraag neervielen.

Hij was helemaal in het zwart gekleed en zijn rechterhand leunde zwaar op een stevige krukstok.

De linker werd vastgehouden door een vrouw, die bijna een hoofd boven hem uitstak, met een werkelijk vorstelijke gestalte, een rijke overvloed van glanzend zwart haar en een fijn aristocratisch profiel.

Zij droeg een japon van vlammend rode zijde, versierd met witte kant en in de kleine, fijne ogen glansden twee grote parels.

Toen zij even opzij keek, om een paar woorden met de grijsaard te wisselen, zag Raffles dat zij grote, fluweelzwarte ogen had en buitengewoon lange, donkere wimpers.

Haar gelaatskleur was die van vergeeld ivoor en slechts een flauwe blos tintte de wangen iets rood.

Uit de paar woorden, die de oude man en de vrouw met elkaar wisselden, hoorden Raffles en Brand dat zij Fransen moesten zijn, waarschijnlijk uit een zuidelijke stad, want zij spraken het Frans onberispelijk.

De grijsaard bleek de vader te zijn van de vrouw, want Raffles had haar hem een paar keer met « mon père » horen aanspreken.

Daar de beide mannen onwillekeurig iets vlugger hadden gelopen en het paar voorbij waren gegaan, was Raffles wel verplicht een van de beide glazen deuren, die toegang

gaven tot de eetzaal, voor hen open te houden.

Na enig zoeken hadden Raffles en Brand een tafeltje ontdekt, vanwaar juist een verbazend dik Duits echtpaar was opgestaan.

Toen zij eens om zich heen keken, bemerkten zij, dat zij op hoogstens tien passen afstand van de vrouw in het rood en de invalide grijsaard zaten.

Toen de Gentleman-Inbreker zag, dat de kelner, die hem bediende, de zelfde was, die ook de oude heer en zijn knappe dochter van het nodige voorzag, nam hij hem even terzijde en vroeg op zachte toon:

— Zeg mij eens, ober, wie is toch die knappe dame met die oude heer?

— Dat is de Markies Varagnac met zijn dochter Lucille, oude Franse adel, heel rijk, bezitten een kasteel in Vendome en nog een in Normandië, uitgestrekte landgoederen, logeren hier al een paar dagen en denken hier nog minstens een week te blijven, de oude heer is niet meer zo heel sterk van gezondheid en zijn dochter schijnt op te treden als zijn verpleegster.

De kelner had dit alles op een discrete toon gezegd, terwijl hij bezig was een fles Chablie open te trekken.

Raffles had vol belangstelling geluisterd en dankte nu de kelner met een hoofdknik voor zijn inlichtingen.

Zwijgend begonnen Raffles en Brand te eten.

Maar telkens wierp de jongeman een steelse blik op de vrouw in het rood.

— Een knappe vrouw, Edward, zei hij, tenslotte flusterend tot Raf-

fles, die eveneens nu en dan het ongelijke paar had opgenomen.

— Zij is ongetwijfeld een harts-tochtelijke vrouw en tevens een voortreffelijke toneelspeelster.

— Waaruit leidt je dat af?

— Omdat ze haar gelaatsspieren uitstekend in bedwang heeft, terwijl toch het gezicht heel beweeglijk is en de ogen onophoudelijk van uitdrukking veranderen, maar de lippen spreken een taal, die niet voor tweeërlei uitlegging vatbaar is. Die vrouw heeft zeker veel liefgehad.

Just toen Raffles dit gezegd had, ging de deur van de grote eetzaal weer open en achter elkaar stapten vijf heren binnen, allen in rok en die op het eerste gezicht hun Russische afkomst verrieden.

Brand, die hen het eerst zag, had Raffles aangestoten en fluisterde hem toe:

— Ik geloof werkelijk, dat ze daar al zijn.

— Wie?

— Wie anders dan onze Russen?

Met een vlugge beweging wendde Raffles het hoofd naar de deur.

Hij volgde de Russen, die blijkbaar een onbezet tafeltje zochten, een ogenblik met de ogen en zel toen hoofdschuddend:

— Ik wil gaarne aannemen, dat deze heren ook hun goede hoedanigheden hebben, maar zij kunnen geen rok dragen.

De vijf Russen, voorafgegaan door een kelner, hadden tenslotte een tafeltje weten te bereiken, waarvan juist enige gasten waren opgestaan.

Just passeerde de kelner. Raffles trok hem aan zijn jasband, bracht hem tot staan en vroeg nu zacht:

— Je schijnt van veel zaken op de hoogte te zijn, ober. Kun je mij ook zeggen wie die heren met hun zwarte lokken zijn, die daar bij elkaar zitten?

— De Missie uit Moskou, antwoordde de kelner gehelmzinnig. Van drie ken ik de namen. En als u ze weten wilt, zal ik ze snel moeten noemen, want ik weet zeker, dat ik er over tien minuten niet meer toe instaat zal zijn; je breekt je tong er over.

De langste, die daar in het midden zit, is de leider en heet Iwan Kobylinsky. Die kleine dikke naast hem, die zijn sjerf om de hals heeft gebonden, is zijn sekretaris Andrej Manokhine. Naast de sekretaris zit mijnheer Sergius Iwanew; de twee anderen ken ik niet en daar ben ik ook heel blij om.

— Ik dank je, ober, zei Raffles glimlachend. Het was louter nieuwsgierigheid van mij. Een eigenaardig gezelschap.

— Heel eigenaardig, mijnheer, zei de kelner met een uitgestreken gezicht en liep verder.

Enige ogenblikken daarna, waren Raffles en Brand met hun diner klaar en stonden van tafel op.

Zij liepen langzaam langs het zijpad met de bedoeling het tafeltje te passeren, waaraan de Russen een plaats hadden gevonden en daarbij moesten zij langs Markies de Vara-

gnac en zijn knappe dochter.

Zij liepen met opzet zo langzaam mogelijk en Raffles hield zijn ogen onophoudelijk op de beide Fransen gevestigd.

Daarbij ontgleed hem zijn gouden aansteker en hij bukte zich, om het voorwerp op te rapen.

Het volgende ogenblik liep hij weer verder.

De twee vrienden liepen langzaam om de zaal heen en namen de Russen eens goed en van dichtbij op.

Nog geen minuut daarna hadden zij de eetzaal verlaten.

Zij stapten de op dit ogenblik totaal verlaten hall binnen.

Aan de voet van de grote trap nu bleef Raffles enige ogenblikken als in gepeins verzonken stilstaan.

Brand wendde zich verbaasd naar hem om en vroeg op zachte toon:

— Ben je van plan hier in de hall in je eentje levende beelden te vertonen?

— Neem mij niet kwalijk, Brand, ik dacht ergens over na.

— Mag men vragen waarover?

— O zeker, dat is geen geheim, ik probeer een antwoord te vinden op de vraag waarom die metgezel van de vrouw in het rood, markies de Varagnac, verkozen heeft een zorgvuldig vervaardigde, witte pruik te dragen.

HOOFDSTUK IV.

VERWIKKELINGEN

Brand had Raffles stom verbaasd aangekeken en liet nu een kort lachen horen.

— Je wilt me zeker voor de gek houden, zei hij toen schouderophallend.

— Waarom? Is het feit, dat een ijdel man zich een pruik aanschaft, dan zo raar, zelfs als hij tegen de zeventig is, zoals markies de Varnagac beslist wel zal zijn?

— Dat nu juist niet, maar deze grijsaard is er helemaal het type niet voor. Bovendien, als hij er eenmaal toe over was gegaan een pruik te dragen, zou hij er toch wel een gekozen hebben, die hem wat meer flatteert. Hij had voor hetzelfde geld of misschien iets meer een heel met haar overdekt hoofd kunnen krijgen.

— Heel juist opgemerkt, Charles. En juist dat hij dit niet deed, zou reden tot verwondering kunnen geven. Je hebt net de markies de Varnagac bij de zeventig genoemd, ik geloof echter, dat hij heel wat jonger is.

— Nu, als hij vijfenzestig is, dan is hij niet erg best geconserveerd, riep Brand uit.

— O hij is beslist veel jonger.

Brand keek Raffles ongelovig aan en hernam:

— Dat lijkt mij onmogelijk, Ed-

ward. Hoe oud denk je dan wel, dat hij is?

— Nu, zeker niet veel ouder dan veertig.

— Je houdt mij dus wel knap voor de gek! riep Brand een beetje ongeduldig. Een man van veertig jaar met een spierwitte baard, het is te gek om los te lopen.

— Best mogelijk, maar daar de pruik vals is, bestaat er echt geen reden om niet aan te nemen, dat ook de baard is nageemaakt. Maar kom, laat ik het je maar zeggen, onze markies heeft gitzwart haar.

— Gitzwart haar? herhaalde nu Brand toonloos. Weet je dat zeker?

— O, het was duidelijk te zien, toen ik mij bukte om mijn sigarettenaansteker op te rapen, die ik, zogenaamd per ongeluk, uit mijn vingers had laten glijden, antwoordde Raffles kalm. Ik zag toen heel duidelijk een heel klein randje van het zwarte haar van de man, naast zijn oren te voorschijn komen, ondanks de lange, zijdeachtige witte krullen. Het is voor iemand met zwart haar altijd heel lastig geweest, om een witte pruik te dragen, die zodanig gemaakt is, dat er van zijn eigen haar absoluut niets te zien is.

— Maar wat kan die man in 's hemelsnaam ertoe brengen om een witte pruik op te zetten, als hij zelf

zwart haar heeft? vroeg Brand, toetaal overdonderd door deze mededeling.

— Waarschijnlijk een zeer ge-gronde reden, Charles, antwoordde Raffles. Men doet zoiets natuurlijk niet voor de grap. Hoe het zij, ik geloof, dat wij, zonder de Russen uit het oog te verliezen, ook enige aandacht moeten besteden aan dat paar, dat nu al een hele vreemde indruk maakt. Want het is nu wel duidelijk, dat die man onmogelijk haar vader kan zijn. Zij spelen dus een rol, beiden, want het spreekt van-zelf, dat zij op de hoogte is van die vermomming. Waarom? Dat is een zaak, die zeker niet zo gemakkelijk te beantwoorden valt. Dit staat vast: die mensen zijn niet, die zij lijken te zijn en het zal een aardige sport zijn, pogingen in het werk te stellen, om te ontdekken wie zij dan eigenlijk wel zijn.

— Ik moet je zeggen, dat ik er niet veel van begrijp en nog altijd in de mening verkeer, Edward, dat je je moet hebben vergist, antwoordde Brand hoofdschuddend. De jonge vrouw zag er uit als...

— Zoek maar niet naar een vergelijking, Charles, viel Raffles hem glimlachend in de rede. Men kent maar heel weinig vrouwen naar het uiterlijk. Een jarenlange omgang is vaak niet eens voldoende om hen te leren kennen. Je zult je zeker herinneren dat ik van het eerste ogenblik af haar mond gewantrouwd heb en de ontdekking, dat haar metgezel zich als een grijsaard vermomd heeft, is natuurlijk allermintst geschikt om mijn antipathie tegen die zinnelijke lippen te verminderen.

— Zou de man haar broer kun-

nen zijn? veronderstelde Brand.

— Haar broer of haar minnaar, in ieder geval iemand, die niet heel veel ouder is dan zij zelf, antwoordde Raffles kalm.

— Maar wat drommel, ik ben hem toch ook voorbij gelopen; ik meen ook verstand van pruiken te hebben en ik zou gezworen hebben, dat het haar van die man echt was.

— Dan heb je niet goed gekeken. Het was te mooi om echt te kunnen zijn. Zulke zijdeachtige krullen komen maar heel zelden voor en dan nog samen met een krachtige gezondheid tot op zeer hoge leeftijd. Deze man echter met zijn perkamentachtig geel gezicht, zijn gebogen houding en zijn moeilijke loop wekte totaal de indruk van een menselijk wrak. Dat deed allereerst mijn argwaan ontstaan en ik zei je al dat ik met opzet mijn sigarenaansteker liet vallen, om mij, onopvallend te kunnen bukken. Het dunne streepje zwart haar, dat alleen van onderen af te zien was, vertelde mij, dat ik wel degelijk het recht had, de prachtige lokken van die man te wantrouwen. Wel Charles, per slot van rekening zullen wij hier waarschijnlijk eenvoudig te doen hebben met gewone hotelratten.

— Nu, zo héél gewoon zouden zij dan toch niet zijn, hernam Brand, want dergelijke lieden plegen zich doorgaans niet te vermommen!

— Nu wij zullen wel zien, antwoordde Raffles. Nu heb ik trek om een sigaret te roken in de rookzaal; daar zullen wij ook gelegenheid hebben, eens te bespreken, hoe wij zullen handelen, om die vijf Russen goed in het oog te houden en ons zekerheid te geven over de plaats,

waar zij hun juwelen bewaren.

— Het eenvoudigste zou waarschijnlijk zijn, Edward, een onderzoek in hun kamers in te stellen, meende Brand fluisterend.

— Ongetwijfeld. Maar je kunt er wel op rekenen, dat de kerels alle voorzorgen hebben genomen, om te voorkomen dat de kostbaarheden worden gestolen.

— Misschien hebben zij ze wel te bewaren gegeven aan de gerant, om deze in de safe van het hotel op te sluiten.

— Dat zullen zij heel zeker niet gedaan hebben, beste kerel, want het is voor hen van groot belang, dat niemand te weten komt, dat zij aan juwelen en gouden sieraden bij zich hebben. Voor afgevaardigden van de Russische Sovjets, die hier handelstransacties komen afsluiten, zou het al heel eigenaardig zijn, als het bleek, dat zij clandestien voor een groot bedrag aan juwelen over de grens hadden gebracht.

— Nu, dan blijf ik bij mijn eerste plan, ga naar hun kamers en haal gewoon de boel weg.

— Gewoonlijk loop je niet zo hard van stapel, Charles, merkte Raffles met een fijn glimlachje op.

Onder het op zachte toon gevoerde gesprek hadden de beide mannen de brede trap in het midden van de hall beklommen en zij liepen nu door naar de rookzaal op de eerste verdieping en waarvan de van grote ruiten voorzien deuren uitkwamen op een ruime hall.

De zaal was bijna helemaal leeg en de twee vrienden hadden dus echt geen moeite, zich een gemakkelijk plaatsje uit te zoeken, in een van de talrijke, diepe clubfauteuils.

Zij hadden hun sigarettenkoker te voorschijn gehaald en al gauw steeg de rook van hun voortreffelijke Egyptische sigaretten in spiralen naar de zoldering.

Zij spraken maar weinig en ieder van hen was in zijn eigen gedachten verdiept.

Zo verliep er bijna een half uur.

Toen werden er door de grote ruiten van de dubbele toegangsdeuren enige gasten zichtbaar.

En daar kwam Lucille de Varagnac aan, haar vader met liefdevolle zorg steunend.

En enige meters achter hen naderden de Russen, die tamelijk druk onder elkaar schenen te praten.

— De vrouw in het rood, mompelde Brand, die een blik op het portaal had geworpen.

— En de man met de pruik, voegde Raffles er aan toe. Maar wat doet zij nu? Kijk eens, haar shawl glijdt van haar arm op de vloer! Bravo! Ik merk tot mijn genoegen dat het communisme toch niet alle galanterie vergeet. Daar komt onze vriend Iwan Kobylinsky al aan, die de shawl opdraapt en haar het verloren kledingstuk overhandigt met een buiging, die niet eens zo kwaad is, wanneer men de omstandigheden in aanmerking neemt.

— En zij dankt met een vriendelijk lachje, neemt de shawl van hem aan en beloont hem met een betoverende glimlach op haar knappe gezicht, merkte Brand op.

Er worden nog enkele woorden gewisseld en het kleine incident is geëindigd. Nu, de shawl is zeker niet per ongeluk van haar arm gegleden, dat is zeker.

— Kom, kom, Edward, nu ga je

toch wel wat ver! zei Brand lachend, met welk doel zou zij in 's hemelsnaam dat ding met opzet hebben laten vallen?

— Parbleu, om het die Rus te laten oprapen, antwoordde Raffles bedaard. Het is een heel gewoon, maar beproefd middel, om in een hotel, aan het strand, of in de schouwburg kennis aan te knopen met wildvreemden.

— Zo, zo, en waarom zou zij dan wel kennis met hen willen aanknopen?

— Wat drommel, om dezelfde reden, die er ons ook toe drijft, antwoordde Raffles kortaf.

— Wat, je gelooft dus...?

— Ik geloof, dat wij onze ogen goed zullen moeten openzetten, dat is alles wat ik je op het ogenblik kan antwoorden, antwoordde Raffles droogjes.

Markiezin de Varagnac, of wie zij dan anders zijn mocht, was intussen met haar vader al verder gelopen en spoedig uit het gezicht verdwenen.

Raffles stond op, rekte zich eens uit en zei terwijl hij een geeuw onderdrukte:

— De reis blijkt toch vermoelender zijn geweest dan ik dacht. Ik heb behoefte aan eens wat verstrooling, Charles. Het is pas negen uur, wij konden nog wel wat naar het Scala-Teater gaan. Heb je er zin in?

— Natuurlijk. Ik heb alleen een beetje slaap en mij dunkt, dat wij niet te laat naar bed moesten gaan.

— Wij kunnen zo vroeg gaan als wij zelf willen, wij hebben de tijd, want de communisten zullen hier wel minstens een week blijven.

De tijd verliep voor de beide

vrienden op de aangenaamste manier en het was ongeveer half elf, toen zij het variéreteater weer verlieten en te voet naar het hotel gingen.

Daar zij laat gedineerd hadden, besloten zij, dadelijk hun bed op te zoeken om de volgende ochtend spoedig weer bij de hand te kunnen zijn.

Maar alvorens dit te doen wist Raffles onder een of ander voorwendsel het vreemdelingenregister in handen te krijgen en algaauw had hij daarin de namen van de Russen gevonden en daarachter het nummer van de kamer, die zij bewoonden.

De Russen bleken hun vertrekken een verdieping lager te hebben besproken, dan de twee Britten, maar in dezelfde vleugel van het grote hotel.

Dat was in ieder geval een gelukkige omstandigheid, waar men te zijner tijd voordeel zou weten te halen.

Zodra zij in hun kamer waren, sloot Raffles de deur, liep op het raam toe en schoof de gordijnen tot op een kleine kier na dicht.

Hij haalde vervolgens zijn zaklantaarn te voorschijn, hield die voor de kier en gaf er vlug het sein mee, dat betekende: «Is alles in orde?»

Hij moest het sein enige keren herhalen, maar tenslotte had Henderson het gezien en hij antwoordde direkt op dezelfde manier: «Niets bijzonders».

— Zijn de Russen vanavond uitgegaan? seinde Raffles weer terug.

— Nee! kwam het antwoord.

— Goede nacht, James.

— Goede nacht, Mylord.

Raffles sloot het gordijn.

Dadelijk deed Brand het licht op.

Raffles echter had nogmaals de deur van de zitkamer geopend, waar de beide vrienden zich nu bevonden en wierp een blik op de brede corridor.

De kamers van de twee vrienden kwamen uit juist tegenover de balustrade van de beide trappen.

Dat wil zeggen dat zij geen overburen hadden.

Wanneer zij een vijftal grote stappen namen, stonden zij voor deze balustrade en wanneer zij zich er ver overheen bukten, of een paar treden afgingen van een van de beide trappen, dan konden zij een gedeelte overzien van de gang van de daaronder gelegen verdieping.

Op dit ogenblik brandden de lichten overal nog volop, maar om half twaalf zou de zogenaamde nachtverlichting al in werking treden.

Om twee uur deed men ook deze uit en dan bleven er alleen enkele lampjes branden, voornamelijk op de punten, waar twee gangen elkaar kruisten of waar een trap begon.

Raffles deed de deur langzaam weer dicht en zei, half in zichzelf:

— Ik zou toch wel eens willen weten, waarom die Lucille de Varagnac, zoals wij haar voorlopig maar zullen blijven noemen, er zo bijzonder op gesteld is om kennis te maken met de Russische heren. Het is echter noodzakelijk, dat wij enige zekerheid krijgen over haar plannen. En daarom vrees ik, Charles, dat er ondanks alles deze nacht van slapen niet veel zal komen. Laten

wij elkaar goed verstaan, ik denk er niet aan je te weerhouden je nachtrust te genieten, die je toekomt. Maar ik denk nog wat rond te lopen door het hotel en eens te gaan zien, wat onze lieve Française uitvoert. Je weet, dat haar kamer en die van haar zogenaamde vader op dezelfde verdieping liggen als die van de Russen en ik weet wel een middel om te kunnen vaststellen, of zij inderdaad vannacht zal proberen een aanslag te ondernemen op de juwelen, die zij in het bezit van de Russen vermoedt.

Onder het spreken was Raffles toegelopen op zijn koffer. Hij nam er een blikken doos uit, die gevuld bleek te zijn met een wit poeder.

Nogmaals stak Raffles de hand in het koffer en haalde er een tweede doos uit, waarin zich een andere, fijn gevormde stof bevond, die, toen hij er de vinger in stak, aan de huid vast bleef zitten. Hij mengde een vrij grote hoeveelheid van de beide poeders zorgvuldig door elkaar op een stuk van een krant, maakte hiervan een peperhuisje en legde dit klaar op de wastafel.

Het had een donkergrijze kleur, die weinig in het oog liep.

Daarna nam hij plaats in een gemakkelijke stoel, stak een sigaret op en sloot de ogen.

Brand keek hem enige tijd aan en merkte toen enigszins aarzelend op:

— Ben je er boos om, als ik mijn bed opzoek, Edward? Ik wil je wel vertellen, dat ik nogal moe ben en mijn ogen bijna niet meer kan openhouden. Jij bent nu eenmaal van staal en de vermoeidheid schijnt op jou geen vat te hebben.

— Ik zou het mijzelf nooit vergeven, Charles, wanneer ik je weerhield te gaan slapen. Ik zelf zal trouwens niet langer dan een paar uren opblijven, want dan kan het werk klaar zijn.

— Vannacht onderneem je dus niets?

— Nee, ik doe niets, voordat ik volkomen zeker ben van mijn zaak. En ik denk wel, dat de zogenaamde markies en zijn medeplichtige met haar verleidelijke ogen er wel evenzo over zal denken.

— Dan ga ik maar, Edward, maar ik reken er op, dat je mij wekt, zodra je mij voor het een of ander mocht nodig hebben.

— Dat belooft ik je.

Even later was Brand door de tussendeur verdwenen en Raffles hoorde hoe hij zich uitkleedde en vervolgens in het grote hotelbed stapte, dat tegen de tussenmuur geplaatst was.

Raffles stond op, deed de grendel op de deur, ging weer zitten, legde zijn ene been over het andere en was een paar sekonden later ingesluimerd.

Maar de Gentleman-Inbreker kon juist zolang slapen als hij zelf wilde en hij was dan ook om half een weer klaar wakker.

Hij sloeg de ogen op, keek even om zich heen, stond op, rekte zich uit en ging toen het peperhuisje met het net klaargemaakte mengsel van de wastafel halen.

Hij had zijn grijs reiscostuum verwisseld tegen een soort kamerjas, die hem in het half-duister van de gangen zo goed als onzichtbaar moest maken.

Zo zacht mogelijk trok hij de

grendel van de deur weer terug, opende ze en zonder het minste gerucht te maken, daalde hij de trap af en bereikte zo de gang van de derde verdieping.

Even later stond hij voor de deur van één van de vijf kamers, die de Russen in gebruik hadden. Hij haalde het zakje te voorschijn, opende het, en strooide onhoorbaar voortlopend in de richting van de kamers van Lucille de Varagnac het mengsel achter zich uit op de donkergrijze loper, die in de gang was neergelegd. Schuin tegenover deze deur begon een zijgang.

Raffles bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij kon echter niets zien, maar toen hij al wilde weglopen, ving zijn geïmpulseerd oor een heel zacht geluid op, het klonk als het geritsel van vrouwenkleren, die op een hoop worden gegooid.

Raffles richtte zich weer op en ging de zijgang, die heel donker was, enige stappen in.

Daar hij een donker sportshirt droeg, zou het moeilijk vallen hem daar te ontdekken, maar ten overvloede bedekte Raffles zijn gezicht met een vierkante lap, waarin twee gaten, om er doorheen te kunnen zien, waren, terwijl hij zijn handen in de zakken stak, opdat ook deze zijn aanwezigheid niet zouden verraden.

Enige minuten had hij doodstil gestaan, de kamerdeur van de Varagnac ging open en verleende doorgang aan een zonderlinge gedaante, deze droeg een nauwsluitend tricot, van een donker grijze stof, handschoenen van dezelfde kleur en over het hoofd een kap.

Er waren geen knopen aan dit costuum, die de drager of draagster door hun glinstering konden verraden, van het gezicht en van de handen was niets te ontdekken.

— Hotelratten dus, mompelde Raffles voor zich heen.

Wel een half uur bleef hij in diezelfde houding, de ogen gericht op de deuren van de kamers van de

Russen, maar hij kon niets bijzonders ontdekken, blijkbaar had de gedaante zich al weer verwijderd.

Gerustgesteld ging Raffles de trap verder op en bereikte zijn kamer, zonder iemand te zijn tegengekomen.

Hij sloot de deur, kleepte zich uit en sliep een paar minuten later gerust in.

HOOFDSTUK V

OP HET SPOOR VAN DE KOSTBAARHEDEN

De volgende ochtend was Raffles heel vroeg weer op.

Hij kleepte zich haastig aan, alvorens Brand te wekken en liep de trap af, tot hij de derde verdieping bereikt had.

In de gang stonden voor de verschillende deuren nog altijd de schoenen, die hij daar de vorige nacht al had gezien.

Zij waren allemaal al gepoetst.

Tersluiks nam Raffles hier en daar een paar op, om naar de zolen te kijken.

Zo kwam hij ook voor de deur van het appartement, door de Varagnac bewoond.

Er stonden een paar herenschoenen en een paar fijne damespumps.

Raffles nam ze vlug op en bekeek de zolen. Zij waren volkomen smetteloos.

— Dan moet zij vannacht andere schoenen hebben gedragen, mom-

pelde Raffles. Mijn poeder heeft zeker zo 'n sterke kleefkracht, dat men er zeker nog sporen van aan de zolen zou hebben teruggevonden, wanneer het in aanraking was geweest met deze schoenen.

Raffles zette vlug de schoenen weer neer en op hetzelfde ogenblik ging de deur van de kamer open.

Daar achter stond Lucille de Varagnac, die met een eigenaardig blik op de gebukte man neerkeek.

Raffles richtte zich op en keek haar aan.

En op hetzelfde ogenblik begreep hij, dat hij erg onvoorzichtig was geweest; dat was maar al te duidelijk te zien aan de donkere ogen van de knappe Française.

— Hebt u mijn schoenen gepoetst? vroeg zij langzaam, terwijl haar blikken over het gezicht en de kleren van Raffles gleden.

— Pardon, madame, dat deed ik

niet! antwoordde Raffles glimlachend. De zaak is, dat ik een paar schoenen mis en dat ik nu zo vrij ben mij persoonlijk te overtuigen, of zij misschien voor een andere deur zijn neergezet.

— Draagt u ook wel eens dames-schoentjes? vroeg Lucille de Vagranc, zonder haar zwarte ogen van het gezicht van Raffles af te wenden.

— O, die bekeek ik alleen maar omdat ik mij over hun verwonderlijk geringe afmeting verbaasde, gaf Raffles ten antwoord.

Zwijgend had de vrouw geluisterd.

En zonder verder een woord te zeggen, deed zij de deur langzaam weer dicht, maar tot op het laatste ogenblik schenen haar ogen tot op de bodem van Raffles' ziel te willen lezen.

Raffles ging op zijn schreden terug en toen hij de kamer weer binnenkwam, vond hij daar Brand al, die ook al aangekleed was en met aandacht de plaatjes in een sportblad bekeek.

Aan het mistroostige gezicht van Raffles zag de jongeman dadelijk dat er iets haperde.

— Een kink in de kabel? vroeg hij.

— Ik heb een stommitelt uitgehaald, Charles, antwoordde Raffles mismoedig. Ik heb die vrouw wantrouwig gemaakt. Zo zie je wel, dat je ongelijk hebt, mij steeds als voorbeeld te willen nemen.

En hij vertelde Brand in enkele woorden, wat er gebeurd was.

Toen hij uitgesproken was, riep de jongeman uit:

— Maar ik vind dat juist goed.

Als zij je inderdaad voor een detective houdt, dan zal zij hier geen minuut langer willen blijven en ik denk, dat zij over een uur het hotel wel van haar aanwezigheid zal hebben verlost.

— Dat zou mij inderdaad hoogst aangenaam zijn, Charles, maar ik geloof het niet, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zij sprak Frans en ik sprak Frans, maar zij zal toch wel gehoord hebben, dat ik een vreemdeling was. Welnu, wat zou een Engelse detective willen van een Franse hotelrat?

— Zij kan ook wel in Engeland geopereerd hebben, meende Brand. Ik houd vol dat zij over een uur nergens meer te vinden is.

— En ik wil met je wedden, dat zij rustig hier zal blijven! riep Raffles uit. Zij heeft een plan en zij zou geen vrouw zijn, als zij niet haar uiterste best zou doen om haar zin te krijgen! Misschien denkt zij wel, dat ik door communisten in dienst ben genomen om hun diamanten te bewaken, tegen een heel hoog salaris, waarvoor zij mijn stilzwijgen hebben gekocht. Hoe dan ook, de situatie is sedert een half uur enigszins in ons nadeel gewijzigd en dat is jammer.

Raffles had op zijn horloge gekeken en ging verder:

— Wij zullen nu naar de eetzaal gaan en daar de komst van de Russen afwachten. Maar eerst zal ik Henderson seinen, dat hij met de auto klaar moet staan om ons dadelijk te kunnen oppikken.

Hij was naar het raam gelopen en na enige tijd te hebben gewacht, zag hij Henderson voor het venster van zijn kamer staan en direkt

maakte hij hem door tekens duidelijk, wat hij van hem wenste.

De twee vrienden gingen vervolgens naar de eetzaal en zij waren daar nauwelijks, of de vijf Russen kwamen binnen, in de ganzenmars, Iwan Kobylinsky voorop.

Zij hadden hun hoeden en jassen bij zich en waren klaarblijkelijk van plan, dadelijk na het ontbijt uit te gaan.

Raffles, die enige tijd had nagedacht, wendde zich tot Brand en zei:

— Wij zullen het werk wat verdelen. Jij volgt hen en ziet waar zij blijven en ik zal de kamers van die heren aan een grondig onderzoek onderwerpen.

— Maar dat is erg gevaarlijk, Edward, riep Brand verschrikt uit.

— Maak je maar niet ongerust, ik zal mij wel zo vermommen dat men geen achterdocht zal krijgen.

— Maar de deuren zullen wel afgesloten zijn.

— Geen nood, een wasafdruk is gauw genoeg gemaakt en anders moeten mijn lopers maar dienst doen. Wat jou betreft, jij hebt niets anders te doen dan goed op te letten, waar zij heen gaan.

Toen de Russen hun maaltijd beëindigd hadden, verlieten zij de eetzaal en kropen in een taxi, vier achterin de wagen, een naast de chauffeur.

De wagen was blijkbaar net door de portier besteld.

Raffles had Brand een vlugge wenk gegeven en deze was hen ogenblikkelijk gevolgd en vond op de straat de auto van Henderson staan.

Wat Raffles betreft, hij ging zo vlug hij kon naar het huis in de Via Apia en toen hij het een half uur la-

ter weer verliet, had hij een ongehooflijke gedaanteverwisseling ondergaan: hij was een tanig oud wijf geworden, met grijze haarslierten langs het hoofd, een werkschort voor, grote sloffen aan de voeten, het type van een werkvrouw.

Hij wist het hotel door een zijdeur binnen te komen, maakte zich ergens meester van een emmer, vulde hem met water, greep een spons en zeemlap en liep ongehinderd naar de derde verdieping.

Het lijkt geen twijfel, of in een derderangshotel zou hem deze grap heel slecht zijn opgebroken, want daar zou men het bedrog zonder twijfel dadelijk hebben gemerkt.

Raffles maakte van een gunstig ogenblik gebruik door, met behulp van zijn looper, snel en geruisloos één van de kamerdeuren te openen.

Hij sloot haar weer achter zich, na snel binnen geslopen te zijn.

Even stond hij stil om te luisteren.

In één van de vijf vertrekken waren zeker al kamermeisjes bezig, om het vertrek aan kant te brengen.

Dat was ongetwijfeld een tegenvaller, maar als hij maar kalm zijn tijd afwachtte, zou alles wel goed gaan.

Raffles begon met de verbindingsdeur te sluiten, door de sleutel in het slot rond te draaien, schoof ook de grendel op de deur van de gang en begon direkt met ongelooflijke snelheid en handigheid de kamer te doorzoeken.

Door voortdurende oefening had Raffles het hierin zo ver gebracht, dat hij binnen tien minuten wist, wat hij weten wilde: in dit vertrek waren zeker geen juwelen verbor-

gen, tenzij zich ergens een geheim vak bevond en dat was al heel onwaarschijnlijk in een hotelkamer.

Hij opende de verbindingsdeur weer en bijna op hetzelfde ogenblik stond hij voor een knap kamermeeisje, dat hem een beetje verschrikt aankeek en op gedempte toon zei:

— Neem mij niet kwalijk, madame, ik had u niet gezien.

Met haar stofdoek gewapend, stapte het meisje het vertrek binnen, waar Raffles net geweest was en deed de deur dicht.

Raffles richtte zich een ogenblik uit zijn vermoeiende, gebogen houding op, om glimlachend naar de gesloten deur te kijken en mompelde toen voor zich heen:

— Dat blonde haar staat ons markiezinnetje ook niet kwaad. Wat drommel, die kleine Lucille is toch werkelijk ook niet de eerste de beste. Zij heeft hetzelfde idee gehad als ik en zich waarschijnlijk vanochtend vroeg als kamermeeisje in dienst laten nemen. Maar je mooie, zwarte ogen verraden je, lief kind en als ik nog lezen kan op een vrouwengezicht, dan heeft je onderzoekings-tocht in deze vertrekken geen resultaat gehad. En in de vijfde kamer zul je evenmin wat vinden als ik, dat is zeker.

Het onderzoek van de andere kamers leverde geen beter resultaat op en Raffles begon al rekening te houden met de mogelijkheid, dat de Russen toch inderdaad niets anders beoogd hadden dan het weer aanknopen van de handelsbetrekkingen tussen de Sovjet-Republiek en de Italiaanse regering.

Maar een mededeling van Brand zou toch waar een wijziging brengen

in die opvatting, toen de klok nauwelijks vier uur later wees.

Raffles had zich al lang weer van zijn vermomming ontdaan en zat als graaf Twitchell in de conversatiezaal van het hotel, toen Brand daar binnen kwam en zich bij hem voegde.

Raffles legde dadelijk het tijdschrift weg, waar hij in zat te lezen en vroeg op zachte toon:

— Heb je iets ontdekt?

— Welnu, Edward, ik geloof niet, dat er langer aan getwijfeld hoeft te worden: die vijf Russen mogen dan handelsagenten zijn van hun regering, zij doen er in hun vrije tijd nog heel iets anders bij. Zij hebben vanochtend langdurige besprekingen gevoerd met vooraanstaande mannen uit het kamp van de Italiaanse communisten.

— In het openbaar? vroeg Raffles verbaasd. Dat noem ik brutaal.

— O, nee, dat niet. Zij hadden heel wat voorzorgsmaatregelen genomen, om niet te worden ontdekt, dat verzeker ik je, antwoordde Brand. Ik denk dat alles van tevoren zorgvuldig was afgesproken. Zij veranderden wel vier keer van auto en de samenkomst had plaats in een van de voorsteden van Rome, in het huis van een meerderheidssocialist. De rechtse socialisten staan in een goede reuk bij de regeringspartijen in Italië en wij kunnen er dus gerust zeker van zijn, dat die zogenaamde sociaal-democraat of zijn beginse-len heeft verzaakt, of altijd een verrader is geweest en in het geheim derhalve communist is geweest. Want ik ben op de loer blijven staan en ik heb achtereenvolgens vier of vijf Italiaanse communisten dat huis

zien binnengaan.

— Hoe wist je dat het commuunisten waren?

— Omdat ik er naar gevraagd heb bij verschillende mensen, die hen met mij zagen, toen zij het huis weer verlieten.

— Dus toch! mompelde Raffles voor zich heen. Dan kan het ook niet anders of zij moeten grote bedragen aan juwelen hebben meegebracht.

— Heb je iets in hun kamers ontdekt? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Absoluut niets. Een haveloos rommeltje in hun koffers, bitter weinig ondergoed, ordinaire toiletartikelen, maar daarentegen heel veel voortreffelijke tabak. Maar van juwelen geen spoor.

— Maar dan, Edward..., begon Brand.

— Dan is er maar een oplossing, beste kerel, zij moeten die kostbaarheden voortdurend bij zich dragen, vulde Raffles de zin aan.

HOOFDSTUK VI

WEGEN DIE ELKAAR KRUISEN

De twee vrienden gebruikten de lunch in de eetzaal van het hotel.

Ongeveer een half uur na Brand's terugkomst waren ook de Russen weer komen opdagen.

En even na hen kwam ook Lucille de Varagnac met haar vader binnen.

— Dat is waar ook, fluisterde Raffles, dat heb ik je vergeten te vertellen, onze knappe Française was enige uren geleden rosblond.

En toen Brand hem vragend aankweek, vervolgde Raffles:

— Zij had hetzelfde plan opgevat als ik, toen zij vannacht niets bijzonders kon ontdekken, koos zij de vermomming van kamermeisje, om de vertrekkende eens grondig te onderzoeken.

— En verschijnt zij nu weer als markiezin? vroeg Brand verwonderd. Dan zal men toch het kamer-

meisje missen?

— O, dat zal haar minder kunnen schelen, hernam Raffles schouderophalend. Misschien missen ze ook wel de oude werkster, die ik anderhalf uur heb gespeeld.

— Zij schijnt intussen het spel niet op te geven, hernam Brand, met een blik op de knappe bedriegster.

— Evenmin als ik, reageerde Raffles lakoniek.

Een tijdlang hadden de beide vrienden de avonturierster zwijgend gadegeslagen.

En zij merkten op, dat zij al nader kennis gemaakt had met Kobylinski, want zij knikte hem vriendelijk toe, toen de Rus haar herkende en met een diepe bulging groette.

— De truc met de kanten shawl schijnt haar uitwerking niet te hebben gemist, zei Raffles zacht. Onze

Lucille zal, evenals ik, tot het inzicht zijn gekomen, dat zij de juwelen niet in de vertrekken van de Russen zal vinden, maar dat de afgezanten van de Sovjet de diamanten en de gouden versierselen steeds bij zich dragen.

— Dat vind ik niet verstandig van hen, Edward, hernam Brand. Volgens mij zouden zij er verstandiger aan gedaan hebben, als zij de kostbaarheden in hun kamer verborgen hadden.

— Inderdaad? vroeg Raffles nu spottend. Maar, Charles, dan zouden zij ze toch al kwijt zijn. Ik verzeker je dat ik geen sekonde gearzeld zou hebben om mij de mooie, glinsterende steentjes toe te eigenen, voor het geval ik ze zou hebben ontdekt.

— Heb je wel gemerkt, Edward, dat de knappe Lucille voortdurend naar je zit te kijken?

— Jawel, antwoordde Raffles rustig. Het is duidelijk, dat zij mij wantrouwt na dat kleine incident met het kleefpoeder. Ik geloof, dat zij er heel wat voor zou geven, als zij precies wist wie ik was.

— Kijk eens, daar staat zowaar onze Russische vriend op, om zich naar het tafeltje van de gewaande markiezin te begeven.

Brand had goed gezien, Kobylinski was opgestaan en was op het tafeltje toegelopen, waaraan Lucille en de man met het spierwitte haar zaten.

Hij sprak enige tijd met haar en waarschijnlijk over een vrij ernstig onderwerp, naar de uitdrukking van belder gezicht te oordelen.

Vervolgens ging hij weer naar zijn metgezellen terug en begon

druk met hen te praten.

— Waarover zouden zij het toch wel gehad hebben? vroeg Brand, wiens nieuwsgierigheid was opgewekt.

— Over de juwelen, antwoordde Raffles kortaf.

— Hoe weet je dat in 's hemelsnaam, kwam Brand verbaasd. Je hebt toch onmogelijk kunnen horen wat zij zeiden?

— Dat is zo, maar ik heb het kunnen zien, antwoordde Raffles. Je weet, dat ik het nogal tamelijk ver gebracht heb in liplezen.

— En zij zouden het gehad hebben over de juwelen, die de communisten bij zich hebben? vroeg Brand op ongelovige toon. Op die manier zou hij toch het geheim verraden hebben, dat hij tot dusverre zo zorgvuldig heeft bewaard. Als die knappe vrouw aan de grote klok gaat hangen, dat Kobylinski juwelen bij zich heeft, dan kan hij zijn matten hier wel oprollen, men zou de zogenaamde handelsagenten waarschijnlijk onmiddellijk verzoeken zo gauw mogelijk hun biezen te pakken.

— Ik geloof, Charles, dat onze knappe Française hem het voorstel heeft gedaan een groot aantal juwelen van hem te kopen.

— Maar hoe heeft zij dan verklaard, dat zij op de hoogte is van de omstandigheid, dat hij juwelen bij zich heeft?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan, mijn jongen. Misschien heeft zij er maar naar geraden, misschien ook heeft Kobylinski zich tegenover die verleidelijke vrouw iets laten ontvallen. Het moet hem overigens onverschillig zijn aan wie hij zijn diamanten verkoopt, als hij er maar

een goede prijs voor maakt.

— Maar zij zal hem toch geen centime betalen, kwam Brand verwonderd.

— Dat is duidelijk. Als zij de stenen eenmaal in haar bezit heeft, kan Kobylinski natuurlijk naar zijn centen fluiten. Maar ik geloof niet, dat zij het daarbij zal laten. Zij zal er op speculeren, dat hij een groot bedrag aan juwelen bij zich draagt en zij zal hem in haar netten proberen te lokken en hem zoveel mogelijk afnemen, als zij maar kan.

— En zou je dat maar rustig toelaten?

— Waarom zou ik niet? Zij kan mij heel wat moeilijk en onaangenaam werk uit handen nemen.

— Als je maar niet achter het net vist en als die vrouw er maar niet met de kostbare stenen van door gaat, zonder dat je gelegenheid zult hebben haar te achterhalen.

— Daar zal ik wel voor zorgen, hernam Raffles met een geruststellend handgebaar. Ik laat haar van dit ogenblik af niet meer uit het oog, en die Russin evenmin.

Deze hadden intussen de maaltijd reeds beëindigd en schenen van plan te zijn naar hun kamers te gaan.

Een ogenblik later ging ook Lucille de Varagnac naar haar kamer, terwijl de grijsaard in de eetzaal achterbleef, blijkbaar om op haar terugkomst te wachten.

Op dit ogenblik hadden de beide vrienden gewacht om ook van hun tafel op te staan.

Zonder zich al te erg te haasten, volgden zij de jonge vrouw op de voet en zij bereikten juist de hall van de derde verdieping, toen zij haar haar kamerdeur zagen binnen-

gaan.

Zij was echter niet alleen, Kobylinski en Manokhine waren samen met haar de kamer binnengetreten.

Raffles keek Brand zwijgend aan en deze wierp zijn vriend op zijn beurt een veelzeggende blik toe.

— Zouden die Russen dat nu niet vreemd vinden, dat een jonge, knappe vrouw hun toestaat, haar op haar kamer te bezoeken? vroeg de jongeman.

— Kom, kom, zaken zijn zaken en het zijn ook maar Russen en die hebben van dergelijke dingen een heel andere opvatting, dan wij Engelsen. Op het ogenblik hebben zij wel andere dingen te denken, dan aan de goede vormen. Zij willen zich zo snel mogelijk ontdoen van hun kostbaarheden en tot een zo hoog mogelijke prijs. Zij denken natuurlijk niet anders of zij hebben inderdaad te doen met een schatrijke Franse markiezin, die hun wel een goede prijs voor hun juwelen zal betalen.

— Maar zij zal hun alles afnemen, wat zij aan kostbaarheden bij zich hebben, fluisterde Brand verschrikt.

— Dat denk ik ook, kwam Raffles lakoniek. En ik ben heel nieuwsgierig om te weten, hoe hij het zal aanleggen.

— Maar als die vrouw eenmaal die schat in haar bezit heeft, dan zal zij dadelijk op de vlucht gaan en wij zullen het nakijken hebben.

— Oho, zover zijn we nog niet, riep Raffles glimlachend uit. Bovendien, zij moet wel heel zeker zijn van haar zaak en volkomen overtuigd, dat alleen deze twee Russen het goud en de juwelen bij zich dragen, om nu al handelend op te tre-

den. Een kleine onvoorzichtigheid zou nu alles kunnen bederven en vergeet niet, dat het midden op de dag is.

Een ogenblik bleef Raffles in gedachten verzonken en toen scheen hij een besluit te nemen.

— Ik zou in ieder geval wel graag weten, wat zij eigenlijk denkt uit te voeren, zei hij. Zij bewoont met haar vader een suite van drie kamers, wij moesten proberen in haar slaapkamer binnen te dringen, zonder dat zij het merkt, want ik veronderstel toch niet dat zij haar bezoekers daar zal ontvangen. Die slaapkamer echter grenst aan de kleine salon en misschien bestaat er gelegenheid haar te bespioneren.

— Je zult zeker wel begrijpen, dat wij ons op die manier in groot gevaar begeven, Edward! hernam nu Brand op waarschuwende toon. Wij zijn verloren als zij ons opmerkt. Zij zal dadelijk alarm slaan.

— Ik denk niet, dat het zo 'n vaart zal lopen, Charles. De vrouw is veel te sluw om zo te handelen. Zij begrijpt, dat ik meer van haar weet, dan haar lief moet zijn en zij heeft alle reden om mij te ontzien.

— Alles goed en wel, maar zij kan je toch niet goedschiks in haar kamer laten binnengluren, zonder zichzelf in een dubbelzinnige positie te plaatsen.

— Dan zullen wij heel voorzichtig zijn, dat is alles, zei Raffles kortaf. En kom nu mee. Jij moet de wacht houden, terwijl ik probeer haar slaapkamer of die van haar vader te openen.

Onder het spreken al was Raffles de gang verder ingelopen.

Er liepen enige kelners en een

kamermisje, maar zij hadden het druk en waren spoedig uit het oog verdwenen.

Er kwam nog een gast voorbij, maar Raffles kon van een ogenblik stilte gebruik maken om haastig de looper te steken in het slot van de kamerdeur en deze snel te openen.

Vlug als katten en even zachtjes slopen de beide mannen naar binnen.

Brand deed de deur achter zich dicht, zonder haar echter op slot te draaien.

Raffles was onmiddellijk naar de tussendeur gelopen, die achter een dik gordijn verborgen was en bracht nu zijn oog voor het sleutelgat.

Hij bleef enige tijd in gebukte houding staan en toen hij zich weer oprichtte, lag er een eigenaardige uitdrukking op zijn gezicht.

— Welnu? vroeg Brand zo zacht, dat Raffles half moest raden wat hij zei.

— Welnu, er is geen twijfel meer mogelijk, Charles, die vrouw en haar zogenaamde vader zijn wel degelijk hoteldieven. Madame Lucille is op dit ogenblik druk bezig de beide Russen, zoals men dat noemt, tot op het hemd uit te plunderen.

Brand deed van verbazing een stap achteruit en vroeg:

— En laten zij dat rustig toe?

— Als lammeren.

— Dat is stug, denken zij er dan helemaal niet aan, zich te verzetten?

— Dat kunnen zij niet, zij zijn bewusteloos.

— Ah zo, zit het zo? Zeker een sigaret?

— Je hebt het geraden. Een van hen heeft het stompje nog in zijn verstijfde vingers.

— Waar zijn zij ?

— Zij zitten in een gemakkelijke leunstoel, heel op hun gemak, met hun hoofd tegen de hoge leuning, de handen op de knieën, open monden en snurkend, dat de meubelen er van trillen.

— Maar laten wij dan toch direkt naar binnengaan, Edward, en haar de buit weer afnemen. Als zij denkt dat jij een detektive bent, zoveel te beter. Je zult haar voor de vorm arresteren, haar ontlasten van wat zij net gestolen heeft, het in je eigen zakken steken en daarna zullen wij vlug het hazenpad kiezen.

— Ja, dat lijkt mij ook de beste methode, hernam Raffles, na even te hebben nagedacht. En toch, wie weet waartoe zij in staat is, als wij nu op de gangdeur kloppen en om toegang verzoeken.

Zij zal natuurlijk dadelijk begrijpen, dat haar opzet ontdekt is, en misschien wel een middel weten om te ontsnappen. Haar kamer heeft 'n groot balkon en niet ver daar vandaan loopt een brandladder.

— Kom, kom, daarvan zal zij op klaarlichte dag toch geen gebruik durven maken, meende Brand. Het zou onmiddellijk gemerkt worden en de politie zou terecht de vraag kunnen stellen, wat zij daar op klaarlichte dag uitvoert. Zij zou moeilijk kunnen aanvoeren dat er brand is, want in dat geval zou ze zeker wel gezelschap hebben.

— O, zij zal wel een reden weten te vinden, zei Raffles schouderophalend. Als zij maar eenmaal op straat is, zal zij zich wel uit de voeten weten te maken.

— En haar medeplichtige dan ?

— O, die moet maar voor zich zelf

zorgen. Het hemd is nader dan de rok, zal zij denken, en bovendien, zij zullen wel een afspraak hebben gemaakt voor dergelijke gevallen.

— Maar waarom zou je de deur van de salon niet evengoed met je looper kunnen openen ?

— Ten eerste zou zij het horen en ten tweede heeft zij natuurlijk de deur gegrendeld, evengoed als de tussendeur, waarbij wij nu staan. Ik weet een beter middel, wij zullen gewoon wachten, tot zij weer naar buiten komt en dat zij gauw genoeg moeten doen, want zij is zeker direct klaar met haar visitatie van de beide Russen.

De twee vrienden verlieten dus de kamer weer en stelden zich verdekt op in een zijgang.

Zij hadden daar nauwelijks vijf minuten gestaan of de markiezin opende voorzichtig de deur, keek even om zich heen en wilde toen haastig weglopen.

In de rechterhand hield zij een tamelijk groot reistasje.

Zij had echter nauwelijks een paar stappen gedaan of Raffles en Brand versperden haar de weg.

Verschrikt stond de jonge vrouw stil.

Raffles greep haar bij de arm en zei op gedempte toon :

— Probeer geen tegenstand te bieden, madame. Wij weten alles. Wij hebben u net bezig gezien. Geef de tas hier, zij mocht u eens te zwaar worden.

Raffles strekte zijn hand naar de tas uit, maar Lucille trok haar arm snel terug en siste hem toe :

— Wie bent u ? Wat wilt u van mij ?

— Wij zijn detektives. Laat zien,

wat u in die tas hebt. Als u zich zelf niets te verwijten hebt, kunt u ons dat niet welgeren.

— Gelooft u ? vroeg de zogenaamde markiezin langzaam, terwijl zij Raffles doordringend met haar glitzwarte ogen aankeek. Laat mij uw aanstelling als detektive eens zien.

Dat was een lastige vraag voor Raffles, waarop hij helemaal niet was voorbereid en hij probeerde er zich dus zo goed mogelijk uit te redden, door op gebiedende toon te zeggen :

— Men zal u op het bureau wel aan het verstand brengen, wie wij zijn. Geef die tas hier.

Maar nog weigerde Lucille.

Zij had zo luid mogelijk gesproken, toen zij zich in het nauw gedreven zag en er blijkbaar geen ontkomen meer voor haar was.

Er waren dan ook reeds enige lo-geergasten komen toelopen en een paar etagekelders, die vol verbazing getuigen waren van het voorval.

— Wat is hier aan de hand ? vroeg de oberkelder van de verdieping, die haastig kwam toesnelen door één van de kelders gewaarschuwd.

— Dat zal ik je zeggen, ober, antwoordde Raffles. Ik beschuldig deze vrouw hier, die zich voor een markiezin laat doorgaan, dat zij in die tas juwelen heeft, die zij net heeft gestolen van de heren Kobylinski en Monokhine. Als u de deur van haar salon opent, zult u hen daar bewusteloos aantreffen.

Onmiddellijk opende de oberkelder de deur en met een kreet week hij verschrikt terug, achterover in hun stoelen geleund, lagen daar de beide voornaamste leden van de Rus-

sische missie.

Zonder een woord te spreken, was hij weer op de gang en nam de hoorn van een van de huistelefoons ter hand.

Hij sprak haastig enige woorden in de hoorn en hing weer op.

— Wat hebt u gedaan, als ik vragen mag, mijnheer ? vroeg Raffles, tamelijk ongerust.

— Ik heb de beide detektives gewaarschuwd, die hier bijna steeds in het hotel zijn, mijnheer, antwoordde de oberkelder. Zij zullen wel dadelijk komen opdagen.

Raffles beet zich op de lippen.

Dit was nu iets, waar hij eigenlijk niet op gerekend had.

Die twee echte detektives konden het spel wel eens bederven.

Voor hij echter nog een besluit had kunnen nemen, kwamen de beide geheime politiemannen al aangehold.

Met enige woorden stelde de kelder hen op de hoogte.

Een van de beide heren, Caretto geheten, had aandachtig toegeluisterd en wendde zich nu tot Raffles met de vraag :

— Ik heb zeker het genoeg met een collega te spreken ?

— Ik behoor tot de staf van Scotland Yard, mijnheer, zei Raffles onverstoot.

— En hebt u gezien, dat deze vrouw de diefstal pleegde ?

— Door het sleutelgat in de tussendeur.

Caretto wendde zich tot de avonturierster, die al die tijd bleek en zwijgend, maar met een verraderlijk licht in haar ogen, tussen Raffles en Brand had ingestaan, de tas nog altijd in de vingers geklemd en

zei op bevelende toon :

— Dan zult u ons moeten volgen, madame. Geef mij eerst die tas.

Lucille zag nu wel, dat ieder verzet nutteloos zou zijn, daar zij omringd was door wel tien personen en zij overhandigde de Italiaanse detective dan ook de leren tas.

Deze bleek maar met de twee knippen gesloten te zijn en Caretto kon haar gemakkelijk openen.

Zij bleek een groot aantal losse en fraai gemonteerde diamanten, juwelen, ringen, fijne gouden horlo-

ges, met edelgesteenten versierde armbanden en andere kostbaarheden te bevatten, tot een gezamenlijke waarde van minstens vijftig miljoen lire.

De detective liet een kort gebrom horen, sloot de tas weer, wierp de avonturierster een veelzeggende blik toe en zei kortaf :

— Wij zullen maar korte metten met u maken !

En voor de hoteldievegge goed wist wat er met haar geschiedde, waren haar polsen in boeien gesloten.

HOOFDSTUK VII.

WAAR DE JUWELEN TENSLOTTE TERECHT KWAMEN

Brand had met een lang gezicht dit verloop gevolgd.

Het dreigde een keer te nemen, die hij geenszins had verwacht.

Alle moeite was vergeefs geweest, de juwelen zouden beslist door de Romeinse politie in beslag worden genomen en hoewel het onzeker was, of de zogenaamde communistische handelsagenten ze wel ooit terug zouden zien, daarmee was Raffles niet gebaat, het was voor hem vrijwel hetzelfde of de juwelen in handen waren gevallen van de avonturierster, dan wel of zij bewaard bleven in de safe van het hoofdbureau van politie in Rome.

Maar een blik op het gezicht van de Grote Onbekende deed hem direct begrijpen, dat Raffles nog be-

slust niet van plan was, het spel gewonnen te geven.

Hij had de lippen op elkaar geklemd en zijn ogen hadden een metaalachtige glans.

Hij was met opzet naar Rome gekomen, om de door de communisten gestolen sieraden buit te redden en hij was niet van plan met lege handen naar huis terug te gaan.

Hij had Brand een wenk gegeven en voegde hem enige woorden toe in de geheime taal, die alleen voor de beide vrienden begrijpelijk was.

Dadelijk liep Brand zijn slaapkamer binnen, ging voor het raam staan en maakte Henderson, die met het geduld van een kat dicht voor zijn raam op post zat, met tekens duidelijk, dat hij onmiddellijk met

de auto voor het hotel moest verschijnen.

Hij zag hoe de reus hem toeknikte, als bewijs, dat hij hem begrepen had en zich daarop haastig verwijderde.

Toen de jongeman weer op de gang kwam, zag hij hoe de detektives juist Lucille wegvoerden.

Er was al een dokter geroepen, die toevallig in het hotel logeerde en deze verklaarde, na de beide bewusteloze Russen te hebben onderzocht, dat zij blijkbaar een krachtig werkend gas hadden ingeademd, dat minstens enige uren zijn uitwerking zou doen voelen.

Hij schreef een recept, waarmee een piccolo haastig wegholde.

Raffles had Brand bij de arm gegrepen en voegde hem op gefluisterde toon toe :

— Wij moeten hen achterna, en zien waar zij met de juwelen blijven.

Zij holden de kleine groep achterna, met de geboeide vrouw in het midden, die haastig de trap afdaalde.

Maar plotseling ontstond er een groot tumult.

Midden in de gang vloog een deur open, en daar verscheen de zogenaamde grijsaard, de invalide man met zijn spierwit haar, lopend als een jongen van vijftien jaar en achtervolgd door twee kelners.

Hij was in een paar sprongen de gang overgestoken, rukte een tweede deur open, die toegang gaf tot de kleine leeszaal, waarvan de drie raamdeuren uitkwamen op een lang balkon.

Langs dit balkon liep een van de brandladders.

De hoteldief was van een en an-

der blijkbaar goed op de hoogte, want hij aarzelde geen ogenblik, maar opende een van de deuren, holde als een haas het balkon over, wipte op de brandladder en klom met een aapachtige behendigheid naar het dak.

— Ik moet zien waar hij blijft, Charles, riep Raffles uit. Ga jij met Henderson in de auto de detektives achterna, maar zorg dat men je niet te zien krijgt. Ik verwacht je hier terug.

Brand stormde weg en Raffles vloog, vergezeld door de beide kelners de leeszaal door, bereikte het balkon en klauterde op zijn beurt tegen de brandladder op.

Heel aan het einde van het platte dak rende de hoteldief als een haas en was het volgende ogenblik over de rand verdwenen.

Raffles dacht al dat hij een misstap had gedaan en nu wel met verbrijzelde ledematen op straat zou liggen, toen hij de behendige klauteraar opnieuw ontdekte, hangend tussen hemel en aarde, en terwijl hij zich als een acrobaat liet afzakken langs een regenpijp.

Het volgende ogenblik had de vluchteling een kleine binnenplaats bereikt en Raffles zag hoe hij over een lage muur wipte, wegrende, in het voorbijgaan de pet van het hoofd van een kleine jongen rukte en zich die zelf opzette, om het volgende ogenblik uit het gezicht te verdwijnen...

Raffles haalde de schouders op en bromde voor zich heen :

— Onze vriend schijnt zijn medeplichtige in de steek te laten. Nu, wij zullen eens zien, of hij misschien iets van waarde heeft achtergelaten.

Hij wendde zich tot de beide kelners, die, ofschoon zij nog buiten adem waren van het harde lopen en de emotie, zich bij hem hadden gevoegd en zei bevelend :

— Laten wij maar weer terugkeren, vrienden, de man heeft het hazenpad gekozen.

De drie mannen gingen langs de

zelfde weg terug en even later trad Raffles de logeerkamer van de zogenaamde markies binnen.

Met een rapheid, die de bewondering van de twee kelners wekte, begon hij direkt de bagage van de hotelgast te onderzoeken, die deze bij zijn vlucht in de steek had moeten laten.

Hij vond een bedrag van 170.000 lire aan bankbiljetten, een ijzeren kistje, dat verscheidene gouden horlogekettingen, armbanden, juwelen en ringen bleek te bevatten, en bovendien nog een klein zakje met ongeslepen diamanten.

Met een eigenaardige glimlach om zijn lippen, zei Raffles tot de beide kelners gewend:

— Ik leg hierop in naam van Scotland Yard beslag. Ik zal de kamer verzegelen en op de terugkomst van mijn collega wachten om een grondig onderzoek in te stellen.

De kelners, vol bewondering voor de slimheid en de doortastendheid van de man, die zij voor een Engelse detektive aanzagen, verwijderden zich en de buit verdween in de wijde zakken van Raffles' Norfolk.

Hij pakte haastig zijn koffer en die van Brand en wachtte in de conversatiezaal van het hotel de terugkomst van de jongeman af.

Er was nog geen kwartier verlopen, of daar kwam de grote auto alweer aanrijden en Brand sprong uit de wagen.

Raffles verliet dadelijk zijn plaats aan een van de grote ramen, ging hem in de hall tegemoet en vroeg op zachte toon:

— En?

— Zij is naar het hoofdbureau van politie gebracht en daar zijn de juwelen op het ogenblik ook.

— Mooi zo! hernam Raffles met een kort lachje. Dan wil ik je wel zeggen, dat het niet aan mij zal liggen, of zij zijn voor de dag van morgen heel ergens anders.

Een paar uren later gingen Raffles en Brand samen naar het hoofdbureau van politie, vroegen daar de

commissaris te spreken, werden door hem in zijn kantoor ontvangen, waar een kleine, maar solide brandkast stond, en vertelden daar bijzonderheden over de arrestante Lucille de Varagnac, bijzonderheden, die zij van A tot Z uit hun duim gezogen hadden...

Het was omstreeks half twaalf in de avond toen er op de hoek van de straat, waaraan het politiebureau gelegen was, plotseling een zware ruzie ontstond tussen twee blijkbaar zwaar beschonken Engelse matrozen.

Zij schenen ruzie te hebben over een zwartogige schone uit de havenwijk en het mes scheen de zaak te moeten beslechten.

De beide Jantjes vloekten geweldig, het meisje met de zwarte ogen gilde, voorbijgangers riepen om hulp en een ogenblik later werden de twee Jantjes, die zich hevig verzetten, door zes politieagenten naar het hoofdbureau overgebracht en ieder in een van de cellen opgesloten, teneinde daar allereerst hun roes uit te slapen, om de volgende dag, als zij weer nuchter zouden zijn, voor de commissaris te worden geleid.

Om twee uur in de nacht was het stil in het politiebureau.

In het wachtlokaal voor aan de straat, zaten ongeveer dertig politieagenten bij elkaar, die de tijd nu doodden met kaart spelen, lezen, dammen of schaken.

Nu en dan kwam er een agent binnen die straatdienst had gehad en die nu door een ander was afgelost.

In de nauwe gang, waarop de gangdeuren uitkwamen, ging, heel langzaam, een van de deuren zonder enig geluid open en een gedaante kwam te voorschijn, die even onbeweeglijk in dezelfde houding bleef en daarna de gang inliep.

Het was een van de Engelse matrozen, die de avond tevoren waren gearresteerd.

Hij maakte haastig en zonder het minste gerucht de deur van de aan-

grenzende cel open en zijn makker voegde zich bij hem.

Zij liepen hierop haastig de gang uit, sloegen een hoek om, verbraken het slot van een verbindingsdeur en stonden nu aan het begin van een andere gang, waaraan het kantoor van de hoofdcommissaris gelegen was.

Ook de deur van dit vertrek bezweek al gauw onder de vaardige vingers van een der beide matrozen en het volgende ogenblik stonden zij in het bureau.

Het was slechts flauwtjes verlicht door het schijnsel van een straatlantaarn, die op enige afstand van het politiebureau stond, maar toch helder genoeg om er bij te kunnen lopen, zonder gevaar, zich tegen de meubels te stoten.

Blijkbaar was de brandkast het doel van de beide indringers.

Een van de matrozen haalde een sleutel uit een eigenaardige bergplaats: de zool van een van zijn laarzen en opende er behoedzaam de deur van de brandkast mee.

Daar stond een leren reistas, die de matroos direkt naar zich toehaalde, opende en een zacht lachje liet horen.

— Klaar, beste kerel, zei hij tot zijn makker, die bij de deur had staan luisteren.

Toen alles stil bleef, openden zij voorzichtig de gangdeur weer en gingen dezelfde weg terug, nu echter maar gedeeltelijk, want nu stonden zij stil voor een stevige deur, die op de achterstraat uitkwam.

Het slot scheen sterk en ingewikkeld te zijn, maar na enkele minuten had de oudste van de beide mannen toch kans gezien, het met een kleine loper te openen.

De deur draaide zacht in haar hengsels, de beide mannen stapten naar buiten en liepen snel toe op een groot, donker voorwerp, dat vaag aan het einde van de straat te zien was.

Het was een grote auto, die enige ogenblikken later in snelle vaart met

de beide vluchtelingen wegreed...

Toen de hoofdcommissaris van politie de volgende ochtend om negen uur achter zijn bureau ging zitten om de verschillende rapporten in ontvangst te nemen, was het eerste wat men hem vertelde, dat de beide Engelse matrozen uit hun cel hadden weten te breken.

Dat was een erg onaangenaam bericht, maar het humeur van de hoofdcommissaris zou nog een veel ergere schok moeten doorstaan.

Nadat hij een half uur had zoek gebracht met te foeteren tegen de wrakke, onbetrouwbare cellen en de houten deuren in het hoofdbureau van politie, werden de vijf Russische communisten bij hem aange diend.

— Wat is dat? riep de commissaris woedend uit. Durven de juwelensmokkelaars nog hier komen? Nu, zij kunnen lang wachten voor zij hun kostbaarheden terugkrijgen. Ik hoop één ding, en dat is, dat de Minister van Buitenlandse Zaken mij opdracht zal geven die kerels te arresteren.

Toch besloot hij de vijf Russen te ontvangen.

Er werd een toik geroepen en daarop werden de heren, die erg opgewonden bleken te zijn, bij de hoofdcommissaris toegelaten.

Deze ontving hen staande, met gefronste wenkbrauwen, de rechtervulst op het blad van zijn bureau geleund en vroeg op tamelijk norse toon:

— Mag ik weten wat u van mij wilt, heren?

— Wat wij willen? schreeuwde Iwan Kobylinski. Kunt u dat nog vragen, mijnheer? Wij willen natuurlijk onze eigendommen terug.

— Ik weet niet wat u bedoelt, mijnheer, hernam de commissaris koeltjes.

— Wat is dat? riep Kobylinski uit. Houdt u mij voor de gek? Wij willen de juwelen terug, die de duivelse dievegge, die had gezegd ze van ons te willen kopen, ons op een

sluwe manier heeft ontstolen. Zij zijn ons eigendom en wij eisen ze terug.

— Zij zijn uw eigendom niet, mijnheer en u zult ze niet terug krijgen ook, riep de commissaris uit, die zich eveneens begon op te winden. U kent toch zeker de voorschriften wel? Het is streng verboden in ons land juwelen in te voeren, zonder ze deugdelijk gedeclareerd te hebben en als gij ze gedeclareerd had, dan zouden wij u hier beslist niet hebben toegelaten, want het is maar al te duidelijk, wat u hier met de juwelen had willen doen.

— Maar dan hadden wij hier honderdduizend lires invoerrechten voor moeten betalen, riep Kobylinski woedend uit.

— Dat is mijn zaak niet, zei de commissaris kortaf. De diamanten liggen daarginds in de brandkast en al was u met vijftig man in plaats van met vijf, ik zou ze u niet teruggeven.

De commissaris was onder het spreken op de brandkast toegetreden en klopte er nu met de vlakke hand op.

Maar plotseling kreeg zijn gezicht een heel andere uitdrukking; hij schrok zichtbaar.

Hij bukte zich, keek naar de deur, zag dat zij niet helemaal gesloten was en trok aan de knop...

De deur ging open.

De commissaris bukte zich haastig en slaakte een kreet van woede en verbazing.

De tolk kwam haastig toelopen, evenals de schrijver van de commis-

saris.

— Mankeert er iets aan, mijnheer? vroeg de laatste verschrikt.

— Of er iets aan mankeert? De tas met juwelen mankeert, por Dio Santé! brulde de commissaris. Wie is in de brandkast geweest?

Hij zocht met bevende hand op alle planken en toen hij haar weer terug trok, had hij een keurig opgevouwen vel papier in de hand.

Hij vouwde het aarzelend open, alsof hij bang was het te lezen, en las toen, terwijl de aderen op zijn hoofd van woede zwollen:

Geachte Heer Hoofdcommissaris,

In vele spreekwoorden schuilt een kern van waarheid en met name is dit het geval met de zegswijze: « Twee honden vechten om een been, de derde loopt er snel mee heen ».

Ondergetekende had de eer en het voorrecht, gisteren met zijn vriend door een zestal van uw ijverige mannen gearresteerd te worden, toen zij, als Engelse matrozen vermomd, elkaar met messen te lijf gingen.

Ondergetekende was teven de Engelse detektive, die beslag heeft gelegd op de bezittingen van de zogenaamde markies de Varagnac, en ik verzeker u dat dit beslag definitief is.

Wat de juwelen van de heren communisten betreft, noch zij, noch u, zullen er plezier van hebben: zij zijn en zullen waarschijnlijk blijven het eigendom van

Uw onderdanige
John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DEEBS' MISGREEP

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedemann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :